

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Ναπολέων δέν έχωνε μετὰ άλλων και τόν ακαδημαϊκό Γκετρώ, λόγω των τιμών που του είχαν επιδειψίσει άλλοτε οι βασιλείς της Γαλλίας, στους οποίους άλλωστε και είχε μείνει άφοιμένος.

Μιά μέρα που είχε δεχθί έν σώματι τούς ακαδημαϊκούς σε άκροαση, ο Αύτοκρατορ θέλοντας να δείξη τήν περιφρόνησί του στον Γκετρώ, την στιγμή που έπερνοντο από έμπρός του, τόν έρώτησε, κάνοντας δι δέν τόν είχε άναγορσίαι :

— Πώς ονομάζεσθε ;

— Γκετρώ, Μεγαλειότατε, ήρκεσθή νάπαντήσθ ό ακαδημαϊκός. Ο Ναπολέων, χωρίς να του δώση καμμία προσοχή, του έστρεψε τά γόατα και άρχισε να κουθενιάζη με άλλους άκαδημαϊκούς. Και σε λίγο, ξαναγυρίζοντας προς αυτόν, τόν ξαναρώτησε :

— Πώς ονομάζεσθε ;

— Πάντοτε Γκετρώ, Μεγαλειότατε ! Ξανάπε μ' άπλόητα ό Γκετρώ.

Ο Φιεβέ ήταν πράκτωρ του Ναπολέοντος, ό οποίος τόν είχε μεταχειρισθί σε πολλές λεπτές διπλωματικές άποστολές. Η κακή γλώσσα εν τούτοις έλαγον δι τελεσταίως είχε ξεαγορασθί από τούς Βορβόνοους. Ο Ναπολέων, μία μέρα, θέλοντας να τόν περσίη, του είπε :

— Άς εινε, Φιεβέ, όμολόγησέ μου τώρα τήν άλήθεια : Σε ξεήγορσαν οι Β ορβόνοι, ναι ή όχι ;

— Γιά να έμα, ειλικρινής, άπήνησεν ό Φιεβέ, όφειλω να σας δηλώσω, ότι έπεχείρησεν να με ξεαγοράσουν. Δέν τόν κατώρθεσαν όμως, για τ. μου προσέφεραν ελάχιστα χρήματα...

— Πόσα άκρίβως ; έρώτησε γελόντας ό Ναπολέων.

— Μά λίγο παρ'ότι άπ' ότι μου δίνας ή Μεγαλειότης Σας... Δηλαδή... ά σ τ ε ι α πράγματα !...

Άπό τήν ήμέρα αυτή, ό Ναπολέων δέν ξαναπειράξε πιά τόν Φιεβέ...

ποι έδειλίσαν, κι' έτσι ή εφοδος ναυάγησε.

Ο Μαυρομυχάλης, άντι να κείσεται να σπείρη άργός, πολιορκώντας ένα κάστρο ίσχυρό χωρίς κανόνια, έπροτίμησε να πάη στην έκδροσο, όπου βρήκε ένδοξο θάνατο με τό σπαθί στο χέρι. «Το πρώτο δυστύχημα που συνέβη στους Έλληνες στο 1822» γράφει ό Ιστορικός Φίλιας.

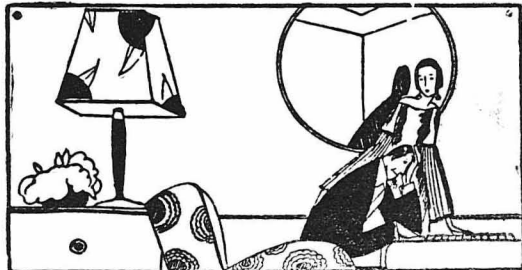
Τόν καιρό που Ιμπραήμ οι Μανιάτες με άρχηγό τόν Κωνσταντή Μαυρομυχάλη έδειξαν άπάντασο ήρωισμό. Οι Αλύπτιοι είχαν κάνει άπόβαση στο Άρρο και προχώρησαν στον Άλμυρο. Έκει τούς δέχτηκε σά σίφωνα ένας σιστός Μανιάτικος συναγεμός : Άντρες γυναικες, παιδιά, λαϊκοί και κληρικοί, άρματαφοροι με σπαθια, με τοσκούρια, με ρόκαλα, χύθριακιν κατά των έσφορμένων, σκοτώσαν πολλούς, σκόλαβσαν περισσότερους και κινήγησαν τούς άλλους σά λαγους στή θάλασσα.

Σάν άντρες έπολέμησαν τότε κι' αυτές ή δρεπανήφορος Μανιάτισσες. Ο γέρο Βοζίκης—πρόγονος του σημερινού πολιτευτού—πιστάθηκε άεφαμα από δύο Αλυπτιούς; στο χωραφι του, τήν ώρα που ήόρθε. Ένώ οι Αλύπτιοι κατεγίνοντο να τόν δέσουν, ή κόρη του ή Παναρία, που φέρει έκεί κοντα, είδε τή σηγή κι' έστρεψε με τό δρεπάνί της. Η μεγαλόκορη Μανιάτισσα μ' ένα χτύπημα έκοψε τό λαργύρι του ένός, κι' έπειτα με τή βοήθεια του κατέρα της έσκότωσε και τόν άλλο.

Υστερ από δυό μήνες ό Μπαρήμης ξαίδηθε στη Μάνη, έκυριεψε μάλιστα κι' έκαψε μερικα χωριά. Όταν όμως έπροχώρησε πιά μέσα, βρήκε άνιμενωπο τό Ιστρογη Μαυρομυχάλη και τα πυλάρια του. Τότε συγκροτήθηκε ή τρομερή μάχη του Πολυαράβου, όπου τά έχορικά κουφάρια έκαναν σωρό. Στά Μανιάτικα ήρωικά μοιρολόγια άναγράφονται έννια μόνον «Έλληνες σκοτωμένοι.

Στήν εποχή αυτή άντιραγιάθηκε άλλη Μανιατισσα, ή Έλένη Άνασιπόνυμφη. Έχοντας στην άγκαλιά τα δυο παιδικια της έφευγε τροχάτη, κνηνημένη από έναν Αλύπτιο. Σε μία στιγμή όμως ή μακρσα ζώνη της άπολύθηκε, και ό Αλύπτιος έβιασε τήν άκρη της για να τή σπασατήση, μά ή Έλενη που ήταν τώρα λίγο ψηλότερα, άφησε χυμου τα παιδικία της, έπενεωσε δυνατά τή ζώνη της κι' άμέσως τήν άπόλυσε. Ο Αλύπτιος έπισσε τ' άνάσκαλα. Η Άνασιπόνυμφη άρπαξε τή λόγγη του και του κάρφωσε τό λαϊμό !

Στέφ. Δάφνης

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Του De Amicis

Δέ φεύγει πάντα ή έμορσιά με τά φτερά του χρόνου, Δέ σβόνει με τό δάκρυα της λύπης και τ'υ πόνο. Έξήνετα χρόνια πέρασαν μπροστά από τή μητέρα Κι' όμως τή βλέπω πιο έμορφη μία με τήν άλλη μέρα.

Δέν είναι γέλοιο, κίνημα, μία πρξεί, μία ματιά της Που ή μονάκριβη καρδιά—ή μητρική καρδιά της Νά μη μιλή... Άν ήμουνα ζωγράφος, άν μπορούσα Αυτή θα να ζωγράφιζα, όσον καιρό κι' άν ζούσα.

Θά φτειανα τήν εικόνα της, σά γέρνη του κεφάλι Τά χιονισμένα της μαλλια για να φιλήσω, ή παλι. Σάν είναι άρωστη ή φτωχή, σάν είναι κουρασμένη. Και κάτω άπ' τού χαμυγλο τή λύπη έχω κρυμμένη.

Μ' άν τα εύρανια μ' άκουγαν κ' έδιναν ό,τι θέλω, Ένός μεγάλου Έραφήλ το θεϊκο πινέλλο Δε θα ζητούσα να παίρνω τί δώρο άπ' τόν αιθέρα Νά φτειανα με τά χρώματα μία ζωντανή μητέρα.

Ν' άλλοξω θα θελα ζαή μ' άλλη ζωή δική της Τη δύναμή μου θα θελα νά πάρη άπ' τού παιδι της Τη νιότη, έχω τ' αδύνατα χρόνια της κι' άπ' τή σούη Άγάπη ή μαρούλα μου με μιάς να ξανανώση !

—

ΣΑ ΘΑ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Του Stecchetti

Σά θα πέφτουνε τά φύλλα και δυό μάτια άγαπημένα Έναν ταφο θα ζητούς να ποτίσουν μ' ένα δάκρυ, Το σταυρό μου θά βρηξ παλι σου κοιμητηριού μίαν άκρη Και θα ίδις έκεί σιμα των λουλουδα πολλα άνθιαμένα.

Τά ξαθά μαλλια σου τότε σπόλιο; τά με τα λουλούδια Γεννημένα άπ' τήν καρδιά μου. Αυτά θάνε τά τραγούδια Που τα σκέφτικα, μά—κρίμα—δέ σου τά δωκα γαμψάνα, Θάδ' τά λόγια της άγάπης πευ δά στάχω είσπαινα.

Μεταφρ. Ν. Γεννηματά

—

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα δυό άκόρη σερβικά δημοτικά τραγουδία, άπ' τις περιφίρμες μεταφράσεις του Έταλού έλληνοστου Τομαζαίου. Όπως και σέ προηγούμενο φύλλο γράφαμε σά σερβικα δημώδη άσματα έξήμεναις ή γυναικία, τό νοικοκυριο, ή φους. Στο παρακάτω τραγουδι διαφαινετα ή τρυφερότης της Σερβικής ψυχής.

Θέλεις κοπέλα δροσερή, και άσπη οάν τά κρινα ή θέλεις κατακοκκινή, πυράτη πασαρούνα ; ή θές γλυκεια κι ή σκεπτική, σάν το σερνί τό γιούλι, ή θέλεις μία άρχόντισσα,

σάν το διπλό τό ρόδο ή μία μικρούλα ταπεινή, οάν τού χαμομυλάκι, ή μία ψηλή και λιγερή, σάν τού γαρουφαλάκι, δει λουλούδι και να θές, τού βριακίσι στή Σεβρία!..

Άλλο σερβικό δημοτικό τραγουδι δείχνει ότι ή άγνότης της παρθενικής κοιλίας, εινε άνωτερη από τή μοσχοβολία, όλων των λουλουδιών και τόν μύρων της άνοίξεως.

— Άγάπη μου τό στόμα σου, τί τός' άγαπό μυρίζε, μόν' είν' άπο βασιλικό, τριαντάφυλλο ή βιολεττα ;

— Δέν εινε άπο βασιλικό, τριαντάφυλλο ή βιολεττα άπό ψυχή παρθενική, τό στόμα μου μυρίζε.

Σέ άλλο φύλλο θα δημοσιεύουμε και άλλα Σερβικά δημοτικά τραγουδία.